

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 3195/2551

นางสาวอรรวิภา สีเสม โจทก์ บริษัทไอจีเอส เอเชีย จำกัด จำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง พ.ร.บ.จัดตั้งศาลแรงงานและวิธีพิจารณาคดีแรงงาน พ.ศ. 2522 มาตรา 31, พ.ร.บ.จัดตั้งศาลแรงงานและวิธีพิจารณาคดีแรงงาน พ.ศ. 2522 มาตรา 37, พ.ร.บ.จัดตั้งศาลแรงงานและวิธีพิจารณาคดีแรงงาน พ.ศ. 2522 มาตรา 38, พ.ร.บ.จัดตั้งศาลแรงงานและวิธีพิจารณาคดีแรงงาน พ.ศ. 2522 มาตรา 39, พ.ร.บ.จัดตั้งศาลแรงงานและวิธีพิจารณาคดีแรงงาน พ.ศ. 2522 มาตรา 40, ป.วิ.พ. มาตรา 200, ป.วิ.พ. มาตรา 202, ป.วิ.พ. มาตรา 243

ย่อ / หลักกฎหมาย

การที่จะถือว่าโจทก์ไม่ประสงค์ดำเนินคดีต่อไปและศาลแรงงานมีอำนาจสั่งจำหน่ายคดีได้ตาม พ.ร.บ.จัดตั้งศาลแรงงานและวิธีพิจารณาคดีแรงงาน พ.ศ.2522 มาตรา 40 วรรคหนึ่ง ต้องเป็นกรณีที่โจทก์ไม่มาศาลเมื่อศาลสั่งรับฟ้องคดีโจทก์แล้วสั่งให้โจทก์มาศาลในวันเวลานัดตามมาตรา 37 เพื่อที่ศาลจะได้ไต่ถามโจทก์และจำเลยตกลงกันตามมาตรา 38 เท่านั้น ส่วนกรณีที่โจทก์ไม่มาศาลในวันนัดอื่นหลังจากนั้น พ.ร.บ.จัดตั้งศาลแรงงานและวิธีพิจารณาคดีแรงงาน พ.ศ.2522 มิได้บัญญัติวิธีการดำเนินกระบวนการพิจารณาไว้โดยเฉพาะ จึงต้องนำ ป.วิ.พ. มาตรา 200 มาใช้บังคับโดยอนุโลมตาม พ.ร.บ.จัดตั้งศาลแรงงานและวิธีพิจารณาคดีแรงงาน พ.ศ.2522 มาตรา 31 ซึ่งข้อเท็จจริงคดีนี้ปรากฏว่าเมื่อศาลแรงงานกลางมีคำสั่งรับคำฟ้องของโจทก์แล้ว ได้นัดพิจารณาและสืบพยานโจทก์ในวันที่ 13 มีนาคม 2549 เวลา 9 นาฬิกา โดยสั่งให้โจทก์มาศาลในวันเวลานัดด้วย ต่อมาโจทก์และจำเลยก็มาศาลตามวันเวลานัดดังกล่าว และศาลทำการไต่ถามโจทก์และจำเลยตามมาตรา 38 แต่ตกลงกันไม่ได้ จึงนัดสืบพยานโจทก์ในวันที่ 27 เมษายน 2549 เมื่อถึงวันนัดสืบพยานโจทก์ศาลจดประเด็นข้อพิพาทไว้ตามมาตรา 39 แล้วสืบพยานโจทก์ จากนั้นจึงนัดสืบพยานจำเลยในวันที่ 25 กรกฎาคม 2549 แต่โจทก์ไม่มาศาลในวันนัดสืบพยานจำเลย จึงเห็นได้ว่าการที่โจทก์ไม่มาศาลในวันนัดสืบพยานจำเลยมิใช่เป็นการไม่มาศาลตามมาตรา 37 เพราะขั้นตอนต่างๆ ตามมาตรา 37, 38, 39 ผ่านพ้นไปแล้ว จึงมิใช่กรณีที่ศาลแรงงานกลางจะมีคำสั่งให้จำหน่ายคดีออกจากสารบบความตามมาตรา 40 วรรคหนึ่งได้ และกรณีดังกล่าวมิใช่กรณีที่โจทก์ไม่มาศาลในวันที่ศาลเริ่มต้นทำการสืบพยานที่จะถือว่าเป็นการขาดนัดพิจารณาและศาลจะมีอำนาจสั่งจำหน่ายคดีได้ตาม ป.วิ.พ. มาตรา 200, 202 ประกอบ พ.ร.บ.จัดตั้งศาลแรงงานและวิธีพิจารณาคดีแรงงาน พ.ศ.2522 มาตรา 31 อีกด้วย ดังนั้น ที่ศาลแรงงานกลางมีคำสั่งให้จำหน่ายคดีออกจากสารบบความจึงไม่ชอบด้วยบทบัญญัติข้างต้น ศาลฎีกาเห็นว่ามีเหตุสมควรที่จะเพิกถอนกระบวนการพิจารณาที่มีข้อบกพร่องแล้วเสียตาม ป.วิ.พ. มาตรา 243 (2) ประกอบ พ.ร.บ.จัดตั้งศาลแรงงานและวิธีพิจารณาคดีแรงงาน พ.ศ.2522 มาตรา 31

คำพิพากษา

คดีนี้สืบเนื่องมาจากโจทก์ฟ้องว่า จำเลยจ้างโจทก์เข้าทำงานเป็นลูกจ้างตำแหน่งเลขานุการ จำเลยเลิกจ้างโจทก์โดยโจทก์ไม่ได้กระทำความผิดและไม่ได้บอกกล่าวล่วงหน้าตามกฎหมาย เป็นการเลิกจ้างที่ไม่เป็นธรรมขอให้บังคับจำเลยจ่ายค่าชดเชย 60,000 บาท สิ้นจ้างแทนการบอกกล่าวล่วงหน้า 20,000 บาท ค่าเสียหายจากการเลิกจ้างที่ไม่เป็นธรรม 20,000 บาท พร้อมดอกเบี้ยแก่

โจทก์ จำเลยให้การขอให้ยกฟ้อง วันนัดพิจารณาและสืบพยานโจทก์ โจทก์ จำเลย และทนายจำเลย มาศาล ศาลแรงงานกลางไกล่เกลี่ยแล้วโจทก์จำเลยไม่สามารถตกลงกันได้ ศาลแรงงานกลางจึงให้เลื่อนไปสืบพยานโจทก์วันที่ 27 เมษายน 2549 เมื่อถึงวันนัดสืบพยานโจทก์ โจทก์ ทนายโจทก์ และทนายจำเลยมาศาล ศาลแรงงานกลางจัดประเด็นข้อพิพาทแล้วสืบพยานโจทก์ 1 ปาก โจทก์แถลงหมดพยาน ศาลแรงงานกลางจึงให้นัดสืบพยานจำเลยวันที่ 25 กรกฎาคม 2549 เมื่อถึงวันนัดสืบพยานจำเลย จำเลยและทนายจำเลยมาศาล ส่วนโจทก์ไม่มาศาลโดยไม่แจ้งเหตุ ศาลแรงงานกลางจึงถือว่าโจทก์ไม่ประสงค์ที่จะดำเนินคดีต่อไป ให้จำหน่ายคดีออกจากสารบบความ โจทก์อุทธรณ์คำสั่งต่อศาลฎีกา ศาลฎีกาแผนกคดีแรงงานวินิจฉัยว่า มีปัญหาตามอุทธรณ์ของโจทก์ประการเดียวว่า คำสั่งจำหน่ายคดีโจทก์ของศาลแรงงานกลางชอบหรือไม่ เห็นว่าการที่จะถือว่าโจทก์ไม่ประสงค์ดำเนินคดีต่อไปและศาลแรงงานมีอำนาจสั่งจำหน่ายคดีได้ตามพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลแรงงานและวิธีพิจารณาคดีแรงงาน พ.ศ.2522 มาตรา 40 วรรคหนึ่ง ต้องเป็นกรณีที่โจทก์ไม่มาศาลเมื่อศาลสั่งรับฟ้องคดีโจทก์แล้วได้สั่งให้โจทก์มาศาลในวันเวลานัดตามมาตรา 37 เพื่อที่ศาลจะได้ไกล่เกลี่ยให้โจทก์และจำเลยได้ตกลงกันตามมาตรา 38 เท่านั้น ส่วนกรณีที่โจทก์ไม่มาศาลในวันนัดอื่นหลังจากนั้น พระราชบัญญัติจัดตั้งศาลแรงงานและวิธีพิจารณาคดีแรงงาน พ.ศ.2522 มิได้บัญญัติวิธีการดำเนินกระบวนการพิจารณาไว้โดยเฉพาะ จึงต้องนำประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา 200 มาใช้บังคับโดยอนุโลมตามพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลแรงงานและวิธีพิจารณาคดีแรงงาน พ.ศ.2522 มาตรา 31 ซึ่งข้อเท็จจริงในคดีนี้ปรากฏว่าเมื่อศาลแรงงานกลางได้มีคำสั่งรับฟ้องของโจทก์แล้วได้นัดพิจารณาและสืบพยานโจทก์ในวันที่ 13 มีนาคม 2549 เวลา 9 นาฬิกา โดยศาลได้สั่งให้โจทก์มาศาลในวันเวลานัดด้วย ซึ่งต่อมาโจทก์และจำเลยก็ได้มาศาลตามวันเวลานัดดังกล่าวและศาลได้ทำการไกล่เกลี่ยตามมาตรา 38 แต่ตกลงกันไม่ได้ จึงได้นัดสืบพยานโจทก์ในวันที่ 27 เมษายน 2549 เวลา 9 นาฬิกา เมื่อถึงวันนัดสืบพยานโจทก์ศาลได้จัดประเด็นข้อพิพาทไว้ตามมาตรา 39 แล้วสืบพยานโจทก์ จากนั้นจึงได้นัดสืบพยานจำเลยในวันที่ 25 กรกฎาคม 2549 เวลา 9 นาฬิกา แต่โจทก์ไม่มาศาลในวันนัดสืบพยานจำเลย จึงเห็นได้ว่าการที่โจทก์ไม่มาศาลในวันนัดสืบพยานจำเลยมิใช่เป็นการไม่มาศาลตามมาตรา 37 เพราะขั้นตอนต่าง ๆ ตามมาตรา 37 มาตรา 38 และมาตรา 39 ได้ผ่านพ้นไปแล้ว จึงมิใช่กรณีที่ศาลแรงงานกลางจะมีคำสั่งให้จำหน่ายคดีออกจากสารบบความตามมาตรา 40 วรรคหนึ่งได้ และกรณีดังกล่าวมิใช่กรณีที่โจทก์ไม่มาศาลในวันที่ศาลเริ่มต้นทำการสืบพยานที่จะถือว่าเป็นการขาดนัดพิจารณาและศาลจะมีอำนาจสั่งจำหน่ายคดีได้ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา 200 และมาตรา 202 ประกอบพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลแรงงานและวิธีพิจารณาคดีแรงงาน พ.ศ.2522 มาตรา 31 อีกด้วย ดังนั้น ที่ศาลแรงงานกลางมีคำสั่งให้จำหน่ายคดีออกจากสารบบความจึงไม่ชอบด้วยบทบัญญัติข้างต้น ศาลฎีกาเห็นว่ามิเหตุอันสมควรที่จะเพิกถอนกระบวนการพิจารณาที่มีขอบดังกล่าวเสียตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา 243 (2) ประกอบพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลแรงงานและวิธีพิจารณาคดีแรงงาน พ.ศ.2522 มาตรา 31 อุทธรณ์ของโจทก์ฟังขึ้น พิพากษายกคำสั่งของศาลแรงงานกลางที่ให้จำหน่ายคดีออกจากสารบบความ ให้ศาลแรงงานกลางดำเนินกระบวนการพิจารณาแล้วพิพากษาต่อไปตามรูปคดี.

องค์คณะ

พิทยา บุญชู · วิวิทย์ หิรัญรุจิพงศ์ · วิเทพ พัทธภิณูพงษ์

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: deka.supremecourt.or.th · <https://thaideka.online/deka/3195/2551>